

AMCHA Nieuwsbrief jaargang 27 nr.1

Amersfoort, februari 2015

'Brief van ds. G.L. Voorberg, namens de Gereformeerde Kerken Vrijgemaakt' aan rabbijn Evers: **“wat u overkomt, laat ons niet onverschillig”**

Wie ben ik

Het zwijgen had er toe geleid dat velen het verlies gedurende lange tijd niet konden verwerken, zegt Martin Auerbach, klinisch directeur van AMCHA Israël.

De 'kindoverlevende' Max Arpels Lezer was pas op 40 jarige leeftijd in therapie gegaan. Hij werd door zijn vader in 1942 aan een 'vreemde' familie gegeven, die hem voor de Nazi's zou verstoppen. De toen zesjarige jongen moest een nieuw leven in Friesland beginnen – en daar bemerkte hij de dreiging, want burens in het dorp wisten dat hij Joods was.

Zes jaar later haalde zijn vader hem terug naar Amsterdam. In 1948 begon mijn oorlog zegt hij nu. “Ik moest vechten, want ik was een bijna twaalfjarige jongen van het land en kwam plotseling in de stad”, zegt hij. Daarbij kwam dat zijn vader hem een nieuwe vrouw als zijn moeder voorstelde, zijn biologische moeder was door de Nationaalsocialisten vermoord. Terug in Amsterdam viel hij terug in infantiel gedrag, plaste plotseling weer in zijn bed en werd daarom geslagen. Pas na de dood van zijn stiefmoeder kon hij omgaan met zijn verleden.

Blijf alstublieft AMCHA steunen!

**z.o.z. voor mededelingen
en nieuws in het kort**

Met vriendelijke groet,

Het Bestuur

Wilt u bij een donatie altijd het betalingskenmerk vermelden?

Het is niet alleen medeleven... Het is ook schaamte. We staan als Nederlands volk en als Europeanen diep in de schuld bij het Joodse volk. In ons land en werelddeel heeft een onvoorstelbare slachting plaats gevonden op het Joodse volk en we hebben dat met elkaar niet weten te voorkomen... Ik schrijf u als zogeheten 'gezicht' van de Gereformeerde Kerken (vrijgemaakt) in Nederland. In die functie ben ik ook aanspreekpunt voor deze kerken in dit land. Vanuit deze kerken werd aangedrongen tot het zenden van dit schrijven aan u om medeleven, verontwaardiging en schaamte te uiten in uw richting... Wat u overkomt, laat ons niet onverschillig!

(Overgenomen uit NIK weekbericht van 8 januari 2015)

Bij deze nieuwsbrief is een bijlage gevoegd met een ontroerend verhaal over de Auschwitz overlevende Elias Feinsilberg. Dat wij u niet wilden onthouden.

Nieuws en mededelingen in het kort – jaargang 27. Nr. 1

Dringend verzoek

Op iedere Amcha acceptgiro staat rechts boven een betalingskenmerk in een wit vlak: 16 cijfers in 4 groepjes van 4 cijfers.

Wilt u dit kenmerk a.u.b. **altijd** vermelden bij uw donatie. Dan kan onze administratie uw donatie beter verwerken.

Pesach

Van 4 tot 11 april wordt dit jaar Pesach gevierd.

Pesach is het feest waarbij door de Joodse gemeenschap de bevrijding uit de slavernij in Egypte wordt herdacht.

De avond voor Pesach heet Seideravond. Op Seideravond zit de hele familie rond de eettafel om een feestelijke maaltijd te gebruiken. De aanwezigen lezen daarbij om beurten voor uit de Hagada.

De Hagada is een vertelling over hoe de uittocht uit Egypte plaatsvond en tegelijk een voorschrift over hoe men de maaltijd moet gebruiken. Belangrijke bestanddelen zijn matzes en 4 glazen wijn.

Comité van Aanbeveling:

Ds. W.J.J. Glashouwer
Dr. ir. J. van der Graaf
Prof. dr. O. van der Hart
Opperrabbin J.S. Jacobs
Drs. J. Kamminga
Drs. E.H.T.M. Nijpels
Drs. A. Slob
Rabbin A. Soetendorp
Drs. J. Wallage.

Periodiek geven

Van de meeste van onze donateurs ontvangt AMCHA al vele jaren tenminste één keer per jaar een geldelijke bijdrage. Giften aan instellingen met een door de belastingdienst verleende ANBI status, zoals AMCHA, zijn in principe voor de inkomstenbelasting aftrekbaar.

Er gelden echter wel drempels. Indien u van plan bent uw jaarlijkse bijdragen nog ten minste vijf jaar voort te zetten (wat wij uiteraard hopen) is het de moeite waard een

"Overeenkomst voor periodieke giften" met ons af te sluiten aangezien dan de drempels vervallen. Uw giften zijn dan voor het gehele bedrag aftrekbaar!

Indien u zo'n overeenkomst op wilt laten stellen of hierover nadere informatie wenst te ontvangen dan verzoeken wij u met ons contact op te nemen. Indien u eerder een (aflopende) notariële akte ten gunste van AMCHA hebt afgesloten en u wilt deze voortzetten dan is tussenkomst van de notaris (per 1 januari 2014) niet meer nodig.

Veel mensen verwarren kritiek op Israël met kritiek op Joden. Een uiting daarvan is dat het antisemitisme duidelijk weer de kop opsteekt. Daarom is het van belang dat we jonge generaties blijven vertellen over de Holocaust.

Een voorbeeld: Onlangs was er in Amsterdam een bijeenkomst met titel:

“Maak de Vrije Universiteit Joden vrij”.

Auschwitz overlevende Elias Feinsilberg komt dagelijks naar Amcha's social club in Jerusalem

Elias Feinsilberg is 97 jaar jong. Hij nodigde zijn kinderen, kleinkinderen, vrienden, collega Amcha bezoekers en Amcha staf uit om samen zijn verjaardag in de social club van Amcha te vieren. Iedereen die kon was aanwezig, want een uitnodiging van Elias sla je niet af!. Het werd dan ook een prachtig samenzijn. Elias is altijd welgemoed en vriendelijk, houdt van grapjes en complimentjes maken. Hij is alert op ieder detail. Wanneer zijn gezondheid het toelaat, kun je hem dagelijks op Amcha vinden, waar hij een actieve deelnemer is in diverse groepen.

Elias vertelt dat hij in 1917 in de Poolse stad Lodz geboren werd als oudste zoon in een familie met zeven kinderen. In april 1940 werden de joden in Lodz gedwongen naar een afgebakend ghetto te verhuizen. Vader, moeder en zeven kinderen moesten voortaan opeengepakt in één kleine kamer wonen.

Toen er in december 1940 vrijwilligers werden gezocht voor loonwerk, besloot Elias, ondanks tegenstand van zijn ouders, zich aan te melden. Hij hoopte op deze wijze enigszins in het onderhoud van zijn familie te kunnen voorzien.

Eind december 1940 werd hij naar Duitsland gestuurd, naar de stad Linhof waar hij te werk gesteld werd bij de aanleg van een autobahn en spoorweg van Posnan naar Berlijn. Vandaar werd hij in in december 1942 naar Wittenberg aan de rivier de Elbe overgeplaatst. Daar werkte hij negen maanden bij het laden van schepen met oorlogstuig, meestal springstoffen. Hij raakte

arbeidsongeschikt na lange uren in het water gewerkt te hebben, en in oktober 1943 kwam hij terug naar Lodz.

Eenmaal in het ghetto spoedde hij zich naar de woning van zijn ouders, klopte aan de deur. Niemand deed open. De burens vertelden dat zijn vader in 1941 door honger en uitputting was gestorven, en dat moeder en zijn zes zusters een jaar later naar het vernietigingskamp Chelmo waren weggevoerd. Aanvankelijk wist hij niet wat die tijding betekende. Pas later begreep hij wat dit inhield... Zo werd hij de enige overlevende van het gezin.

Hij werkte in ghetto Lodz tot augustus 1944. Toen werd het ghetto ontruimd. Elias, en met hem enige duizenden, werd in een goederentrein naar Auschwitz-Birkenau geduwd, waar hij nummer 1259B in zijn arm getatueerd kreeg. De toestand daar was vreeslijk, geen eten, geen plaats om te slapen. Na verloop van tijd werd hij naar het nabijgelegen concentratiekamp Jaworzno gestuurd waar hij in de kolenmijnen werkte, 300 meter onder de grond.

Op een zekere dag in januari 1945 werd dit kamp gebombardeerd door de Britten. De aangerichte schade was groot en het kamp moest ontruimd worden. De gevangenen waaronder Elias werden nu op een dodenmars naar concentratiekamp Gross Rosen in Duitsland gestuurd. Die tocht duurde drie weken. Niemand kreeg voedsel of drinken onderweg. Van de 800 gevangenen stierven 600. Na twee weken werden de gevangenen in een beestentrein gestuurd naar concentratiekamp Buchenwald. Op een dag, eind februari 1945, werd Elias volgens zijn tatoe-nummer opgeroepen en weer in een beestenwagen gestopt, ditmaal op weg naar het zuiden van Duitsland, in Bisinger bij Stuttgart moesten allen hun schoenen uitdoen, in vrachtautos klimmen om in het vernietigingskamp Dachau te belanden. Wat Elias daar aanschouwde liet hem zijn hele leven niet meer los.

Doch zijn ontberingen waren nog niet over. Weer werd hij na enige tijd met nog 5000 anderen in beestenwagens geduwd. Het was inmiddels half april 1945. Het werd bekend dat deze reis naar Tirol zou gaan. Iedereen kreeg een lege aardappelzak. De bedoeling was nu dat allen in een aardappelzak in de rivier gegooid zouden worden. Onderweg echter stopte de trein en een aantal, onder hen Elias, werd uit de trein gehaald. De rest vervolgde de reis. Na drie dagen kwam de trein weer terug, Elias werd weer teruggevoerd naar Dachau. Onderweg bleek echter dat de Amerikanen inmiddels Dachau hadden bevrijd, zodat de trein nu omgeleid werd naar Garmisch.

Inmiddels was het eind april. Plotseling kwam er een enorme vrachtauto van het Rode Kruis aanrijden, waarin voedselpakketten! Daarna ontmoette Elias de Amerikaanse troepen. Hij was zwak en woog minder dan 40 kg. De Amerikanen onfermden zich over hem. Later kwam hij in het vluchtelingenkamp Feldafing, waar hij zijn toekomstige vrouw ontmoette. Samen trokken ze naar Urugai en vandaar emigreerden ze met hun kinderen in 1969 naar Israel.

Elias' echtgenote is inmiddels gestorven; zijn twee kinderen, zeven kleinkinderen, en drie achterkleinkinderen geven hem liefde en steun.